

end han har Brug for i Finansaaret 1895—1896. Jeg maa slutte mig til de Spørgsmaal, der ere stillede om, hvad den højtærede Finansminister vil gøre med disse Penge. Inden jeg hører Svaret derpaa, skal jeg ikke komme ind paa de forskellige Anvendelser, hvorom det ærede Medlem fra Røge (Alberti) og andre have talt, men kun støtte de Spørgsmaal, der ere fremfattede om, hvad den højtærede Finansminister vil gøre med de Penge, som han ingen Brug har for i Øjeblikket, hvor han vil anbringe dem — i Udlandet, i Privatbanken, hos Agravernerne o. s. v., — og til hvilken Rente han vil anbringe dem. Det forekommer mig, at naar der her er Tale om at gaa til et Laan af 25 Mill. Kr., og der ikke i det næste Aar er Brug for alle disse Penge, saa er det rimeligt, at man faar at vide, hvorledes den højtærede Finansminister vil anbringe dem midlertidig, indtil han en Gang faar Brug for dem.

Jeg siger altsaa om dette 25 Millioner Kroners Laan, at det er tvivlsomt, om det er fordelagtigt; det er ikke muligt at sige i Øjeblikket, for det kommer jo an paa Pengemarkedets Stilling i Fremtiden. Hvis nemlig Rentefoden vedbliver at balle, saaledes som den har balet i Løbet af det sidste halve Aars Tid, vil det ikke vare længe, før 3 pCt. Penge til en Kurs af 93 er meget dyre Penge. Til Oplysning herom skal jeg blot notere, at i December 1891 stod danske 3 $\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer i en Kurs af 93 $\frac{1}{4}$, medens de samme Papirer i dette Øjeblik staa omtrent i pari. Og det er en Bevægelse, der ikke er særlig dansk, men som har bredt sig over alle de store Pengemarkeder. De tykke 3 pCt.s Statsobligationer stode i Foraaret i en Kurs af 88, og de samme Obligationer staa nu i disse Dage i en Kurs af 95, altsaa med et Avancement af 7. Hvis man turde forudsætte, at denne Bevægelse vil fortsætte sig i nogen Tid, altsaa at Pengene paa den Maade blive billigere og billigere i Løbet af et halvt Aars Tid, saa vil inden et halvt Aar 3 pCt.s Penge til en Kurs af 93 være meget dyre Penge. Det er derfor meget tvivlsomt, om det er en god Forretning, den højtærede Finansminister har gjort med de 25 Mill. Kr., men jeg indrømmer, at saaledes som Forholdene ere i Øjeblikket paa Pengemarkedet, kan det vel nok forsvares at optage dette Laan.

Helt anderledes stiller det sig, naar man kommer til det næste Afsnit af den højtærede Finansministers Forslag. Jeg beklager, at andre ærede Medlemmer, som dog have haft noget kritisk Blik for visse Enkeltheder i Forslaget, ikke have været tilstrækkelig opmær-

somme paa, hvad det er, den højtærede Finansminister byder os i Lovforslagets § 4. Jeg maa tilstaa, at efter det Rendskab, jeg har til disse Sager, er det i højeste Grad forbausende, at den højtærede Finansminister vil byde, ikke os her, men sig selv, den Administration, han staaar i Spidsen for, og det Land, han finansielt repræsenterer, en saadan Foranstaltning, som der er foreslaaet i Lovforslagets § 4. Hvad er det nemlig, som her foreslaas? Det foreslaas, at et privat Konsortium skal have Lov til i Løbet af et Aar, nemlig fra det Øjeblik, Loven træder i Kraft, og indtil den 31te December 1895, at manøvrere med Størstedelen, med over Halvdelen af Danmarks Statsgæld, at det skal staa et privat Konsortium frit for at spekulere, at jobbe op og ned med, at bruge efter sine Børsinteresser den danske Statsgæld til et Beløb af c. 96 Mill. Kr. Jeg maa tilstaa, at det har forbausset mig, at en dansk Finansminister har villet lade sig byde saadanne Betingelser. Naar man lever i, om jeg saa maa sige, tyrkiske, græske eller portugisiske Tilstande, hvor man, finansielt set, har Kniven paa Struben, eller — for ikke at holde sig til fremmede Forhold, men gaa til os selv — naar man, som vi i Aarhundredets Begyndelse, staa over for en Fallit, saa kan det være ganske naturligt, at man tager de Betingelser, som Pengemarkedet stiller, og at man bøjer sig for de store Kapitalister, men Danmarks finansielle Tilstand er ikke en saadan, at vi behøve at ligge paa Knæ, for ikke at sige paa Maven, for Udlandets store Kapitalister; vor Kredit er ikke en saadan, at vi maa tage imod hvilke som helst Betingelser for at faa Penge til Laans. Denne § 4 har tilmed for Konsortiet den helbige Side, at Konsortiet ikke paatager sig nogen som helst Forpligtelse, at det ikke forpligter sig til at omsætte de 3 $\frac{1}{2}$ pCt.s Statsobligationer til 3 pCt.s. Nej, Konsortiet har vel forvaret sig derimod, men skulde det vise sig i Løbet af det Aar, i hvilket altsaa de danske Statslaan ligge som Børspapirer paa dette Konsortiums Hænder, at Rentefoden stadig gik nedad, saa at det kunde betale sig at konvertere disse 96 Mill. Kr., vilde Konsortiet naturligvis nok tage den Fordel, som deraf fulgte. Jeg mener, at det er ganske uforvarligt, hvis man gør det. En Stat med nogenlunde funde finansielle Forhold, saaledes som vi have her til Lands, bærer sig ikke saaledes ad. Naar en saadan Stat vil konvertere en Statsgæld, saa ser den det rette Øjeblik an, den ser, om Forholdene paa Pengemarkedet i det givne Øjeblik ere gunstige for Konverteringen, og hvis den finder dem gunstige til at foretage